

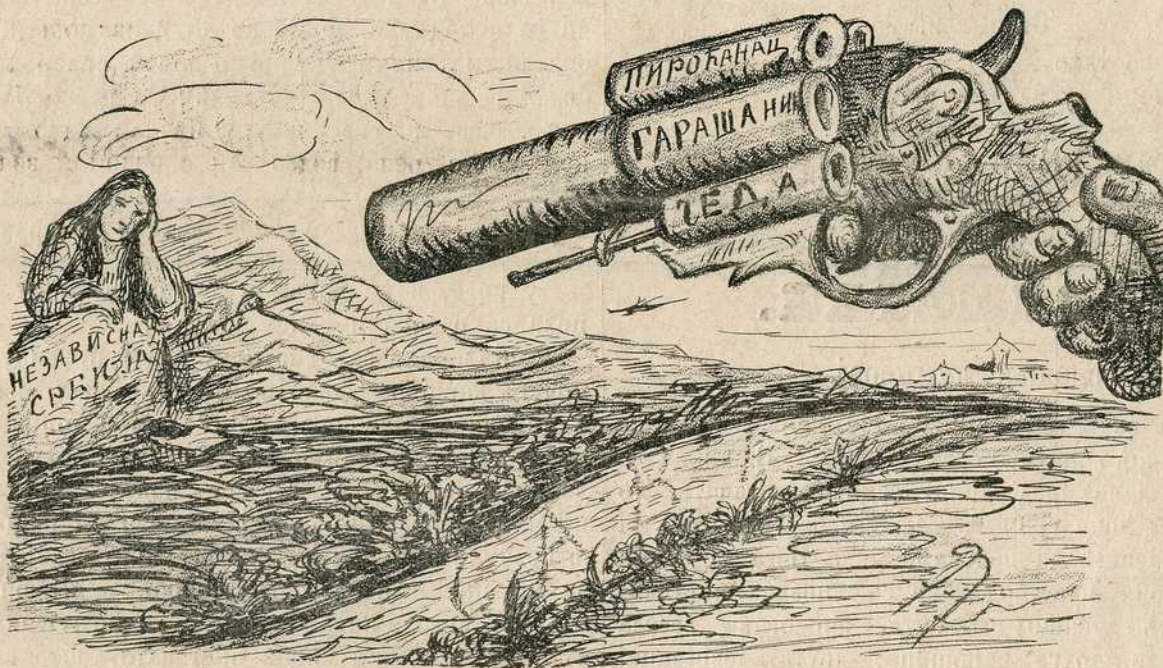
СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ ШАЛЕ.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcelangasse 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

ИМА РЕВОЛВЕРА И БЕЗ РУСКА НАТПИСА.

Али дај боже. да ни ти не погоде, куд су наперени!

Дујет, — уз пратњу „Стармалову“.

(Најпааметнија песма која би се данас могла одпевати у Србији.)

Либерали.

На нама је доста пеге,
Кад би крили, били б' смешни

Радикали.

Кад је говор о пегама,
Нисмо ни ми непогрешни.

Стармали.

(Не сме да им унадне у реч, већ
само радосно гестикულიра)

Либерали.

Кад смо сами, ми смо слаби,
А јачина све осваја.

Радикали.

И ми знамо, осећамо:
У самоћи нема раја.

Стармали.

Кад је тако, тад је лако:
Што је сродно нек се спаја.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Либерали.

У нама је воља чиста,
Да се к правој срећи пође.

Радикали.

У нама је воља иста,
Да се брже к мети дође.

Стармали.

Тако, тако, не инако!
Каткад лакше, каткад журно,
Само нек је насигурно.

Либерали.

Ви сте, браћо, поодмакли
На том путу опште мете.

Радикали.

А ми ћемо мало стати
Да нас достигнете.

Либерали.

А ми ћемо бржим кроком,
Као што се иде брату.

Радинали.

Мало кроком, мало скоком,
Па ево нас да дохвату.

Стармали.

Кад се тако лепо збори,
Размаци су здраво мали.
Само ваља руку пружит',
Па би с' руковали.

Либерали.

Чујете ли, радикали —

Радикали.

Чујете ли, либерали,
Шта збори „Стармали“.

Либерали.

Ево руке, од срца је, —
Све за народ, ништа за се.

Радикали.

Ево братска загрљаја
Да се народ њиме спасе.

Стармали.

Загрљаји ти су дивни,
Загрљаји ти су свети.
Само тако, само тако
Може с' врагу одолети.

Шетња по Новом Саду.**CXXVIII.**

Него и ти астрономи и звездари морају бити велики лумпови, кад су они опазили, да се око 4 сата у јутру види на небу реп ата звезда! Ево већ више од два месеца дана како она излази и види се и код нас, но ја је до данас још не могах да опазим. Ја имам у томе особити малер, те при најбољој вољи и жељи да видим то ретко божије створење, бива ми све у залуд! Ја сам видео марву с репом и без репа, видео сам с репом и вола и коња, видео сам кера и овцу, шта више и лисицу, лава и хијену, али звезду с репом никако да видим!

ПОДЛИСТАК.**Последњи лумперај.**

Као гром из ведре неба затече ме извештај, да сам додељен као испитни судач, суду у В. те да се имам до осам дана председнику суда представити. То беше заиста за мене гром из ведре неба, јер отац ми пише, да се женим, да нечекам, — а Бога ми и сам већ некако добих вољу, од како се упознах с Милицом, но сада ће тешко шта бити, јер овака весела браћа увек веле, друга варошица, друга девојчица. По шта сам знао чинити, скупих оно мало амбуљица што одмах послагах у сандук, те бејаш преправан — као солдат на „ратној нози“ — сваки час поћи. —

Трећи дан стајаху кола пред мојим станом, натоварена дупком мирисним сеном. Одостраг је још наместио кочијаш неко седиште — које се за цело датира још од Наполеона великог, — да је господину судцу лакше седити, — а спреда се накомстршила врећа зоби, — седиште мога пријана. —

Мој браца изнесе мој сандук, мете га у шарагље, а пред ноге ми један завежљај свезаних књига, законик и т. д. а ја држах у руци десетак штапова и три чибука. Газдарица још изнесе кишобран и сунцобран, — па пошто још и путни капут навукох, опростим се с газдарицом, седох с мисли и персоном онако мамуран, — пошто се целу ноћ с братијом опраштах

— у кола, и ће риђо, ја пођох, пола са жалосним, пола са радосним срцем.

Жалосним зато, што ми беше прекинута тек започета каријера удварања код местних лепотица, — а миличине црне очи к тому доста допринашаху, — непрестано мислећи на женидбу и на речи матере јој, да неби дала своје јединице човеку који радо пије; премда се баш не растајаш мило ни од братије, — беше ту верни пријатеља, — који се својски труђаху, да ми оно мало месечног сувишка, — што би ми остало, кад сам дугове понамиривао, — помогну упокојити. —

Са радосним срцем опет зато, што се ипак једанпут докопах назива — испитни судач, — а Бога ми и мало веће плате, тешећи се, да ће се браће и пријатеља свагде оваком веселом брату наћи, — где год расте и где год се винова лозица поштива. —

Камџија непрестано пуцаше, Шијак опет увек једнако викаше на коње. Точкови без престанка једним те истим гласом пезаху тррр Прашина се дизаше увек изнова, где коњи стадоше, дрвеће и куће играху увек једнако, — а ја, — ја се труцках, дремах и промишљах, — зашто нисам вицишпан, па да се на батару возим. —

— Е господине, овде ће мо ранити, — рече браца, кад дођосмо у К. —

— Добро, — ево ти мало на вино, а кад будеш готов јави ми, — па се упутих унутра. Заисках собу, па узев онако мамуран и дремован књигу неби

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Шта нисам радио и покушавао — ал бадава!

Једно вече наумим да устанем у четири сати, ал кад се ја пробудих, а оно већ пекари и доктори иду по вароши.

Друго вече дозовем браћу на чашу вина и на јабуке; јабука нису до душе хтели да једу, али вина смо пили до три сата, па како смо угрејани од живог разговора били и заборависмо на звезду и на њен реп, ради којег смо се скупили и они одоше кући, а ја као окупан заспим, те ме ни шушањ репате звезде, кад је изишла са својим горостасним „шлепом“, не пробуди.

Треће вече наумим да читам што у кревету све до четири сата, па онда нећу, као поред вина, на звезду заборавити. Узмем с а м с в о ј е с п и с е и почнем их читати, но већ при првом листу тако заспим, да ме ни пуцњава онога динамита, којим руше варадинске стене у Дунаву ради жељезничке Ђуприје, пробудила није.

Четврто вече наредим моме момку, који се зове Катица, да ме око 4 сата пробуди. Но то вече ме је тако зуб болео до три сата у јутру, да сам све играо „валцера“ по кревету и превртао сам се, као да на самим пореским „опоменама“ лежим, а таман ја свео очи, а Катица поче лупати на вратима као оно зимус кад се комшијски таван запалио, но како су ми од зубобоље светлаци већи него репата звезда искакали, то ми је доста било и не хтедох устати.

Пето вече заспим и пробудим се, запалим свећу, погледам на сахат, а он сметењак — с т о ј и,

ли с њоме сан растерао. Но овај пут ме Бог Морфеј мало боље у свој наручај увати но на коли, те сам се морао добро држати. —

Погледав око себе, беше ми све непознато, — људи, — место, сокаци, — дрвеће, — све то другаче беше. — Ја већ имадох велику браду, а зваху ме већ — председником суда, — свуда ме лепо и с поштовањем дочекиваху, — само женски свет — бегаше од мене. — То ми беше чудно, — зар мене тако великог господина, таковог удварача, па да избегавају, — а зли језици причаху, да сам већ више девојака проиграо. —

А и матор сам већ за женитбу. —

Но то ми ипак неквиријаше радости. — Та боље је увек човеку нежењену, него ожењену. — Ожењен мора да се брине с дана у дан, како ће развеселити и обрадовати своју госпу. — Деци мора увек да купи посласлица, да се игра с њима. — Мора да се брине за кућне потребе. Киша је пала, па поквасила маз на зидовима, који су тек пре неког времена окречени. — Мора се на ново оправити, и к тому јошт двадесет и девет други брига, о којим нежењен човек ни појма нема. Па тек кад ти се жена разгоропати — О о о о?

Шта је то ожењен? вељах сам себи. — Ожени се — узми себи бригу на врат. Овако нит имаш кога да веселиш, кад дођеш кући, — осим себе нит се бринеш за кућу, — јер је немаш. — Напослетку и-

као да је на сивачком торњу, јер га је синоћ мој домаћи кир Јефта заборавио навити, те не знајући које је доба, учини ми се да ће бити још рано, јер бејах неиспаван, преврнем се на другу, а за тим и на трећу страну и пробудим се тек онда, кад је дошла млекарица и почела у кујни мојим млађима приповедати неку најновију варошку новост тако живо и с таким виком и лармом, да сам помислио, да се у мојој кујни држи хрватски сабор и да је др. Старчевић узео две тепсије, па удара по њима тучком од авана.

Шесто вече дуго сам разбијао главу како ћу да не промашим репату звезду. Замолим једнога ноћног стражара да око 4 сата звони на мојој капији, јер звоно иде у моју спаваћу собу. Но кад се ја пробудих, а оно већ шест сахата, погледам на прозор: небо већ ведро, звезде и с репом и без репа нестале, а мој ноћни стражар спава пред мојом капијом.

Седмо вече досетим се бољем и практичнијем начину. Како мој пријатељ Б. није у вароши, да ми позајми његову новопронађену свећу будилницу, то узајним сахат будилник, који као што је познато у одређени час тако почне тандркати и лупати, као добродушна пуница једног мога пријатеља, кад је на каквом „јаузну.“ Наместим будилник на 4 сата у јутру. Кад легнем и заспим, а оно акурат у 4 сата стаде сахат дрекати и брбљати, као да је дошао са какве турско-бечејске конференције. Ја се сретно пробудим, погледам на сахат, а оно управо четири прошло. Даклем најзгодније доба. Не будем лењ, него одмах устанем, и да не бих озебо, обучем се па

пак је овако боље, — бар неплаћаш пореза. — Та бадава, она је прави живот. Свој си, ником не полажеш рачуна. — — —

Пет сати куцну, — а ја изађох из уреда.

Е сада куда ћу, — код куће ми је и онако дуго време. Па ништа, отићи-ћу до попине куће, заједно ће мо на чашу пива, — у том ће се смркнути па ћу онда код златне круне на вечеру. —

Тако и би, прошетих се до попине куће. Но небејах дуго у нутри, — а шта ћу код њега. —

Госпа му спрема вечеру, он је изашао у башту, па учи Милана воће каламити. Олге нема код куће, да је могу дирнути, да јој мало причам о Радивоју, сину Милкића трговца. Синовац му Петар отишао у лов. — Попа нема каде, да иде пити пива. Сад шта ћу ја ту — нежењен, — међ тим светом. Али онако ми је дуго време.

Одох даље. — Код Милвића у дућану пуно муштерија, да му чак госпа помаже, — ту нема за мене опет ништа. —

Код доктора Павковића бејах сретнији. Он беше код куће, а госпа му се је баш тај час одвезла с децом. — Но тек што сам неколико речи с њим проговорио, те га склонило, да иде самном на пиво, — дође неко те га одазва к болестнику.

Е кад сам дошао доведе, сад идем и до економа Раткића. — Он стоји, па надгледа како се жито за воденицу мери и бележи. — Госпа му опет у башти

хајдс у авлију. Кад јест, имам шта и видити: Киша пада као луда а облаци се навукли, црни као „благодјејанско“ тесто. Пун очајања вратим се у собу и онако срдит и ожалошћен једва сам се ублажио и развеселио, кад сам зграбивши новине прочитао један озбиљан чланак у „Сремском Хрвату.“

Сад сам већ и изгубио густ и вољу на вребање репате звезде, та досади човеку и земаљску порцију плаћати, кад му се непрестано међу какве сметње на пут, а камо ли небесне луксузе посматрати. Него уместо тога наумио сам да купим календар „Звездар“ од ове године, па ћу ту бар читати у ланском „Планетару“ какво је пре клане време било у Месопотамији.

А ти, репата звездо, која се од мене тако кријеш, као да сам ти векслу жирирао и сам платити морао, остај ми збогом, ја те више тражити и вијати нећу! Можеш од сада твој реп окретати час Карловцима и час Будапешти, мени ће бити свеједно, ко се и шта се испод твога репа налази! Док се ти са твојим „шлепом“ по небу шириш, као наше гозпе по променади, ја ћу спавати и сањати нумере, па пошто сам већ набавио најновији „Вечити календар“ за 70 новчића, то ћу нумере у компанији са господином Имром и на лутрију мећати, а на тебе ни помишљати нећу, јер ти си ми и онако већ несносна, особито од како сам у једном најновијем календару за народ, што је изишао у Новом Саду, читао на страни 94., да ти „предсказујеш крвопролије, беде и страх царевима“. Ја сам до сада држао, да је ово сујеверје и предрасуда, но кад сад наиђох на то и у

књизи, којој је задатак таманити сујеверу у народу, т. ј. у народном календару, онда о томе више ни мамо не сумњам.

Аб.

У Ш Т И П Ц И.

△ „Видело“ почиње свој чланак у бр. 146. овако: „Самоуправовци! Сећате ли се онога вечера, кад се преко пута од „Слоге“ састадосмо у заједничкој дворани. . . .“ Богме ако су се Виделовци и Самоуправовци уопште кадгод састали, то је заиста могло бити само — „преко пута од слоге!“

+ Директор мађарске гимназије у Сомбору г. Радић ради на српској — косовској — пропасти (т. ј. преводи српске песме о косовској пропасти на мађарски). Кажу да му иде од руке.

≡ Све новине пишу, како у Тиролској грдна поплава воде унесрећује народ, а шта тек ми да рекнемо за поплаву од силних календара, који нас — усрећавају.

⊙ Г. Калаји је ишао у Босну као какав путујући фотграф, т. ј. ишао је да скида људе.

§. Новине пишу, да су се Виделовци и Либералци договорили и спојили. Од сад ће ваљда престати „Видело“ доносити чланке са насловом: „Биће бо мера разлике, ја!“, јер сад ваљда већ неће више бити разлике.

показује тишлеру, како ће начинити сеницу. — Њој сам на сметњи, — он ми је досадан, с његовим: „ћути, зар невидиш, да ћеш ме збуњит у бројању!“ —

Адвокат Правдић има са неким господином посла, — прави му уговор. —

Сад куд знам, кога да зовем на пиво. Самом ми и онако неприја. —

Е где, остаде ми јошт мој синовац Никола. —

„Добар дан стриче, — та нема вас к нама ни од жеље! — Јелена, чика ће код нас вечерати!“

„Добар дан чико!“

— Како је Јелена, — но она нечу, јер брже боље оде, да спреми вечеру. — Знаш шта Никола, — ја хтедох, да пијем пива, па нисам никога нашо, ко би хтео ићи, а самом ми се неће, — па дођох управо рад тога до тебе, да . . .

„Па није нужно, да рад тог идемо од куће, та и Јелена радо пије по једну чашицу пива, па држим га рад ње, — а и рад себе у кући. — Овако с њоме кад пијем, — слађе ми је.“ —

После за пивом, преповедаше ми Никола новости — а ја премишљах — о брачном животу. — Гледај само, да ја немам никога с киме би чашу, две пива попио, — ја матор човек, а мој синовац има!

За вечером ми се све више и више допадале тај брачни живот, гледајућ, како се Никола с Јеленом слаже. —

После вечере се брзо опростих. —

Путем ми се разне мисли шетаху по глави и ја

одлучих, — оженити се! — Само премишљах коју ћу! — Та напослетку нисам ја баш тако ни стар — тридесет и осам година. — Коју ћу Боже, мишљах! — Ту ми паде на ум Милица, та она се јошт није удала, — а ја сам ју тако волео. —

„И она оће, — ал само да несмем никада више — лумповати. —

Ја сам ожењен. — Сад ја тек видим, како је леп тај брачни живот, — пун миља, пун сласти. — Сад ми није више дуго време, кад изађем из уреда, шта више сваки час погледам на сат, — оћу ли скоро кући! — Сад неморам све пријатеље обићи, зовући их све редом на чашу пива, — већ славно пијем га, са мојом милом Мициком. —

„Господине! Господине, — коњи су упрегнути!“ —

— Ја се тргох. — Онако мамуран застадох седећи на столици, одуцрв се руком о стол.

То беше леп сан, — сан науке. — Дошав на место опредељена, прво писах Милици, — а после тога тврдо се зарекох, да ћу одпочети, нов солидан живот. —

Већ ево година дана од како сам у В., — а десет месеци, од како сам — ожењен.

Мени последњи лумперај с браћом, на растанку срећу донесе. Вала му! —

Код куће имам женицу, да јој пара нема, — а сина — исти отац, — вели ми синовац Никола.

Јоца Јанковић-Ђекић.

* * *
□ Телеграми јављају, да су се по Босни и Херцеговини појавиле наново усташке банде. — Па то ће тамо опет бити весело, кад се банде појављују!

* * *
△ Даклем г. Герман допушта сада, да се и из шестог разреда гимназије може прећи у богословију и да за будуће попове није нуждан испит — зрелости.

* * *
× Због марвене куге недаду у Нови Сад на колима доносити сламу. Добро би било из истих узрока и неке пештанске новине, што обично млате сламу, забранити за нашу варош и околину.

* * *
⊗ Београдска „Самоуправа“ вели у броју 33. (који је изишао у петак) од речи до речи ово: „Сутрашњи број нашега листа неће изићи сутра него у недељу.“ Добро, добро, ал' онда није сутрашњи! Како би било да се други пут каже „идући број и. т. ?“

* * *
× У Меки се појавила и почела се и даље ширити колера. (Само молићу да ово међу нама остане тајна, да не би случајно дознао новосадски санитетски одбор, могао би се поплашити, а то шкоди здрављу и весељу.)

* * *
× Абердар грди свога столара, што му још никако не доноси наручену фотељу. **Аб.**

Фи́ра. Даклем министар Калаји, говори о узроцима, који су Бошњаци на устанак кренули, вели да узрока има много.

Спи́ра. То сам и сам мислио.

Фи́ра. Али додаје, да Бошњаци не знају ни сами шта хоће ду.

Спи́ра. Та да, — али у толико боље знају шта неће ду.

Фи́ра. Јеси ли чуо за нов атентат у Загребу.

Спи́ра. Ух, — зар опет? Па ко и против кога?

Фи́ра. Посланик Фолнеговић против хрватског Сабора.

Спи́ра. А како то.

Фи́ра. Ето тако. У интерпелацији једној на бана Фолнеговић је сасвим озбиљно цитирао „Турски народ“, предпостављајући да је „Турски Народ“ катар чију част окажати.

Спи́ра. Па какав је то атентат?

Фи́ра. Фолнеговић је тиме хтео да цео сабор експлодира, да пукне или прсне од смеја.

П у с л и ц е.

Министар Калноки признаје да између Црне Горе и Херцеговине нема природне границе. Ја да сам на његовом месту, то не бих никада признао; јер још нас може свет прозвати зидарима неприродних граница.

У Н. Саду су људи наишли (то јест управо подишли) на врело петролеума, које непрестано са фењера који је на пивари, цури на цилиндре и капуте мимо пролазећих. (Но ова тушмашина неке новосаджане не тушира, — они ипак за то радије иду у пивару него у Читаоницу.)

У Србији се један братац закалуђерио. Тек се после дочуло, да тај смирени калуђер има живу жену. Кад га повукоше на одговор и запиташе. А што ти нама, човече, не рече, да си ожењен? Он одговори. „А како би ја то рекао, бог с вама зар не знате да је бракт ајна.“

У Србији су уведене нове мере. (Добро, примамо, од сада министарске грехове нећемо мерити на ценду, него на хектограме).

За чудо кад су год у Пешти или у Бечу делегације наименовани патријар Анђелић не сме фалити. (Зато ће он фалити на народном сабору).

Много се што-шта не зна, — али ово је извесно.

Извесно је, да владика Бранковић по каткад снева, е је његов пријатељ Анђелић умр'о — па су њега на брзу руку наместили за патријарха.

Извесно је да свети Петар не тражи од православних Срба оно, што се усуђује тражити од њих владика Штросмајер.

Извесно је да „Видело“ неће славити свој петогодишњи јубилеј.

Извесно је да Старчевић није читао никад галантома.

Извесно је да атентаткиња Марковићка, да изиђе пред суд, неће узети Ђосу за бранитеља адвоката.

Извесно је да би Јота Искаријотски продао Христа, само да се родио пре 1900 година.

Не треба се журити!

Ја не знам што се код нас тако журе са свачим, кад би се то све могло и натенане учинити. На пример:

— Што се тако журе са сазивањем карловачког сабора?

— Што тако хите издаваоци са издавањем десете свеске змајеве „Певаније“?

— На што тако на врат на нос претплаћивати се на „Невен“ и „Илустроване новине“?

— Што се тако пренагљује са попушењем Тителске парохије?

— Што су тако навалили са прилозима на пренашање костију Бранка Радичевића?

— Зар се не могу мало лакше и спорије писати и издавати наше књиге што нам још фале у српским гимназијама и вишим девојачким школама?

— Што су тако нагрнули компетенти са описом вараџдинског генералата на расписану награду „Матице српске“?

— Зар се не могу српски читаоци мало претрпити, него хоће сви наједаред да их упишемо у претплатнике „Стармалога“?

Аб.

Знаменитости у Новом Саду.

Странце, који буду сад кад се отвори жељезница долазили у Нови Сад, чинимо пажљивима на ове знаменитости:

1. У дунавској улици могу на узаном тротоару видети силне грабље, шпорхерде, цакове и дрвена колица.

2. У каменичкој улици — што је главни пут на жељезничку станицу — могу а и морају видети (јер ће туда проћи) силна блатна језера, спрема којих је оно код Фиреда шувикс.

3. На месту, где је у идеји владичин двор, а у ствари солара, видеће кестенцијнице, где пеку кестење и рачунају колико је Сириг до сада чисте хасне донео.

4. На пијаци ће видети ону историчну руну, у којој се покрпа сваки точак, који у њу случајно доспе.

5. У променади ће видети оно место, где је човек у по дана убијен пре пет година, али убијцу неће моћи видети, јер још није дошао у полицију да пријави место свога пребивања.

6. У почетку златне греде видеће капију, кроз коју је Герман пролазио, кад је оно ишао у Ириг да благослови татора.

(Наставиће се.)

Виљег-Stempel. Столица-Sessel.

Кад је 29-та пуковница у Грацу лежала, одреде Кикинђани Ђекића каплара на Ордонанс Ђенералу Кирхбергу.

Ђекић је разумевао немачки ал онако као што млого кажу: Знам шта ми каже, само не унем да му одговорим!

Ордонанц је стајао у ходнику а Ђенерал кад је што затребао, он је изашао и варедио.

Тако је и овај пут било. Око девет сати Ђенерал изађе а Ђекић се стави у позитуру; Ђенерал пружи три форинта и онако по војнички промрмља: Штемпл! Ђекић салутира и оде.

Сад је непрестано путем штудирао; шта му је Ђенерал казао? — Ништа друго него: Sessel — та му је реч ваљда познатија била, него реч Stempel — и он мишљаше, идем на пијаци, па ћу већ видети шта је. И за дивно чудо а на своју грдну срамоту, како дође на пијаци, наиђе на једнога који сламње столице продаје; е сад помисли у себи, још ћу питати пошто су, па ако се и цена са добивеним новцем подудара, онда ништа друго није Ђенерал казао, но да му столице — Sessel — купим.

Пошто је комад? форинту!

Ха! три форинта три комада.

Ђекић даде три форинта а упрти три столице па хајд у Ђенералов стан. Али тек што је Ђенералов ходник отворио а куварица, собарица, госпођа па и деца, да попадају од смеја видећи како господин каплар вуче три столице; и Ђенерал је на ту ларму изашао и он се у љутини почео смејати а три форинта поново извадио те Ђекићу трипут јасно рече: Stempel, Stempel, Stempel. Сутра дан стајало је у заповести на цео гарнизон, да се више ни један подчасник за ордонанса не шаље, који немачки језик потпуно не разуме.

Сремац.

Ђекићев „Kriegscollega.“

Ђука и Шука.

Ђука. Јесил' чуо да се Нови Сад поновио, добио је новог жупана?

Шука. Па како му је име?

Ђука. Феликс.

Шука. А шта то значи на српски?

Ђука. Латинска реч „felix“ значи срећан.

Шука. Е па кад је он Феликс, дај боже да и Нови Сад с њим буде felix. Аб.

Ђука. А шта предаје, бога ти, тај Абердар у великој школи?

Шука. Естетик у.

Ђука. Међер за то иду радикалци за „уништетењем естетике.“ Аб.

Библијска питања.

46.

Да ли је београдски митрополитов заменик Мојсије читао таблице Мојсијеве, где стоји: „не жели ништа туђе,“ ђакле ни туђе митрополитске столице?

47.

Кад су се оно у Египту некад с к а к а в ц и по-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Јавили да ли су онда новине то звале окупаци-
јом Египта?

48.

Кад има седам тајни, која је онда тајна
архијерејских закључака на прошлом синоду?

49.

Кад је цар Давид у харфу свирао да ли су
му кћери свирале у гласовир?

50.

Кад се неки наши попови баве с мађарским
потписима и кортешовањем за владине кандитате,
Мађаре, може ли се онда замерити „Стармаломе“,
што се он бави са библијским питањима?

Аб.

Визитација апотеке.

Синоћ је у неку
Стару апотеку
Комисија пала, —
Визитирала.
Прегледаше чаше,
Прегледаше флаше,
И сведоџбу даше:
„Ваке апотеке
Заиста су ретке;
Ни са које стране
Нисмо нашли мане.
То потписујемо
И заклету с' смемо.“
(И то, што су рекли
Истина је света:
Нит' су нашли мане,
Нити сенеплета.)

С.

На здравље

Прошлого месеца путовао је неки Шиђанин на
пароброду где је било повеће друштво, а у друштву
је био и један шаљивчина, који је нашег доброг Ши-
ђанина сваки час запиткивао по нешто, што је дало
повода и ако не веселом расположењу, а оно бар сме-
јању. Завршно питање било је ово:

Шаљивчина. Збиља, како се оно по имену зове
ваш попа?

Шиђанин. Он се зове Аћим!

Шаљивчина. На здравље!

Шиђанин. (Збуњено). Молим, а за што ви мени
рекосте на здравље!

Шаљивчина. Па ја мислим да сте кинули.

Ко му не би веровао.

Један шаљивчина у „Humor. Listima“ изјављује,
да се не би примио код нас за министра финансије,
баш кад би му поклонили цео — државни дуг.

Из весела друштва.

(Око поноћи, — кад су људи најискренији.)

А. Браћо!

Сви. Чујмо!

А. Ко би мени знао казати, по чему је наш пра-
отац Адам био срећнији од многих потоњих људи.

Б. Ја бих сам нешто рекао, ал не знам хоће-ли
бити добро.

Сви. Реци што ти је на језику. Ако буде паме-
тно послаћемо у „Стармали“; ако буде лудо, прими-
ће и „Нед. Л.“

Б. Наш праотац Адам био је срећнији од многи
потсњих људи по томе, — по томе — што није и-
мао пунице.

Сви. Шиље се у „Стармали.“

Исторично.

Познањски Чивути ишли су у великој паради да
дочекају Наполеона I. Да би парада још већа била,
они су се сви обукли у Турске хаљине, кад се поја-
више кола у којима је седео Наполеон, примаче се
један Чивутин на колима к њему и поверљиво му ре-
че: „Немојте се плашити, ваше величанство, ми нисмо
прави Турци, ми смо познањски Чивути.“

Нове књиге.

Које уредништво добије у замену.

Орао. Велики Илустр. Календар за 1883. г. Уређује
Ст. В. Поповић. Година IX. У Н. Саду, издање штампа-
рије А. Пајеваћа.

Песме данашњега доба. Приредио Србин-Милош
Грабовачки. Девето издање. У Земуну Штампарија, С. М.
Грабовачког. 1882.

Српски глас. Лист за политику и књижевност. Из-
лази у Руми трипут недељно. Цена на целу год. 8 фр.
Власник и одговорник уредник Др. Милан Ђорђевић Штам-
парија Браће Ђорђевића.

Поштуј оца твога и матер твоју, да сретан будеш и
да дуго поживиш на земљи. По немачком. Друго издање.
У Земуну. Штампарија Србина-Милоша Грабовачког. 1882. Це-
на 6 новч.

ИЗИШАО ЈЕ ИЗ ШТАМПЕ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА ГОДИНУ 1883.

уз сарадњу српских књижевника уређује Стеван В. Поповић.
ГОДИНА ДЕВЕТА.

Овај највећи, најбољи, најлепши и по томе и најјефтинији српски календар, који је за ово осам година распрострањен у више од 110.000 комада по свима крајевима где год има Срба, штампан је и ове године новим словима, на лепој, углађеној артији брзотиском што штампа нарочито слике. —

Календарски део „Орла“ уредио је највештији зналац овога посла у нас проф. Александар Сандић. Овај део доноси: знамените године српске и опште, годишња времена, помрачења сунца и месеца, првено рачунање времена, пасхалију, небесне знакове, сунце и планете, брижљиво описану планету владарку. У сваком поједином лепим знацима урешеном месецу стари и нови календарион, мене месеца, гатање о времену, предзнаке о години, радње месечне на дому и у пољу, народне и земаљске светковине, разне белешке, статистику земаља и владара, статистику Срба у карловачкој митрополији уз то чисте изрубрициране листове за бележење.

„Орао“ доноси и у овоме своје деветом лету за год. 1883 богат и одабран садржај урешен уметнички израђеним сликама.

ЗАБАВНО-ПОУЧНИ САДРЖАЈ

„Орла“ за годину 1883 грана се на ове одељке:

1. НАРОДНЕ ЗАДУЖБИНЕ: Животописи и завештаји: а) Хрисантије Николајевића, од Томе Крстова Поповића. б) Кузмана и Ане Рацковића, од С. Ајваза. 2. ПРИПОВЕТКЕ ИЗ СРПСКОГА ЖИВОТА: а) Велило, приповетка Стевана Ј. Јефтића. б). Ум за морем а смрт за вратом, од С. В. Поповића. 3. ИСТОРИЈА НАШИХ ДАНА: Ђузепе Гарибалди, народни јунак талијански, од Ј. П. 4. СРПСКИ КЊИЖЕВНИЦИ: а) Др. Данило Медаковић, б) Поп Димитрије Поповић, в) Атанасије Николић, од С. В. Поповића. 5. НАРОДНО ЗДРАВЉЕ: Алкохолизам, четврти чланак од др. Ђорђа Натошевића. 6. НАРОДНА ПРИВРЕДА: а). Писмо уреднику о пчеларењу, од Јована Живановића; б). Два Фрушкогорца. од Стеве Симоновића; в). Пољскопривредни чланци (I. Чичока. II. Шуме и њина важност) од В. Бурјана. г). Благословене вредне ручице од С. В. Поповића; д) Недајмо се варати, од Јефте Провлака, лицидера. 7. ПРАВНЕ ПОУКЕ: О судској продаји непокретнина (куће или земље), од Др. С. Павловића. 8. ИЗ ПРИРОДЕ: а). О помрачењима, б). Бој са орлом, од М. Кречаревића. 9. ОПИС ЗЕМЉЕ И НАРОДА: О Црној Гори и о Црногорцима, по књизи Љ. П. Ненадовића. 10. ПЕСНИШТВО: Српчад око гуслара, песма Петра Ј. Петровића. 11. БЕЛЕШКЕ уз наше слике. Уз овај садржај иду Вашари и Огласи.

ИЛУСТРАЦИЈЕ

за „Орла“ израђене су уметнички у првим заводима у Бечу, Стутгарду, Паризу, Милану и Лондону.

„Орао“ за годину 1883 доноси ових 25 слика:

I. Насловну слику: 1. Ђузепе Гарибалди, народни јунак талијански. II. Ликове: 2. Краљ Милан и краљица Наталија. 3. Хрисантије Николајевић. 4. Кузман Рацковић. 5. Ана Рацковића. 6. Др. Данило Медаковић. 7. Поп Димитрије Поповић. 8. Атанасије Николић. III. Историјске слике наших дана: 9. Гарибалди на челу својих добровољаца. 10. Величање и славље Гарибалда у Риму после смрти његове. 11. Генерал Скобељев на челу својих јунака. IV. Слике из Србије: 12. У механи бистре политику, од проф. В. Тителбаха. 13. Манастир Манасија и 14. Манастир Љубостиња од проф. В. Тителбаха. V. Слике из Црне Горе: 15. Кнез Никола I. прима и расправља тужбе. 16. Црногорац из околине Цетиња. 17. Црногорац са границе херцеговачке. 18. Бокелски и херцеговачки ускоци прелазе у Црну Гору. 19. Црногорски војвода. 20. Црногорци секу овце за пастрму. VI. Народне слике: 21. Српчад око гуслара и 22. Старина Новак, од Уроша Предића сликара. 23. Арбанаси на ратном збору у Призрену. VII. Слике из Фрушке Горе: 24. Манастир Шишатовца, од Ст. Николића. VIII. Слике из природе: 25. Орао напада на шумара.

„Орао“ за год. 1883 стоји само 50 новч. или 1 динар.

Наруџбине из Србије прима књижарница Велимира Валожића у Београду која рабатује по 20—25%. Из свију осталих крајева упућују се наруџбине на потписану штампарију, Растиривачима и купцима за готово дајемо највећи уобичајени рабат.

На „Орлови“ крили узлетио је „ЦАРИЊ“ мали календар са сликама за год 1883. Цена му је 20 новч. или 2. гроша. Рабат и наруџбина као у „Орла.“

У Новом Саду 1-ог Октобра 1882.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду

ИЗДАВАЛАЦ „Орла“ и „ЦАРИЊА“.